

השקיה

„שכל יש לי כמו לגבר, לב כמו

דפנה ברק ריאיינה את גאולה כהן „אני אשה 24 שעות ביממה!“

אמצעות היזכרי איך לביאה שומרת על גר ריה, באיזה עון, באיזו קנאות! אנחנו ממש חברה נכה. 50% מהחברה לא מורעים לכוח שלהם. אני הייתי ממנה נשים כראשי-ערים. הרי מה זה להיות ראש-עיר? זה ממש משקביט בקנה-מידה גדול. חוץ מזה, בפוליטיקה כמו שלנו, כשהכיתחון תופס מקום כזה מרכזי, יש לאשה מחויבות עוד מחרתם שלה.

● במישחק-אסוציאציות, צירוף המילים „אשה“ ו„פוליטיקאית“ יר-ביל לשם גאולה כהן. אני מקבלת פיר-בנק עצום מנשים ברחוב. הן אומרות לי: „אנחנו איתך“ אבל אני לא יכולה לומר שאני מקבלת תגובות שונות מגברים ומנשים. זה מצחיק. גברים מסוגלים ליפול עלי, לחבק אותי סתם כך, הם מרגישים כליכך קרובים אלי. הם אומרים לי: „שתהיי לנו בריאה, כפרה!“ את יודעת, אני חושבת שנשים הן יצור פוליטי ממדרגה ראשונה.

● מדוע? יש להן תושיה, חוש ריפולומטי נהדר. יש להן אכזריות כשזה נדרש. תיזכרי, למשל,

- את פמיניסטית?
- ככלל לא! אני, 24 שעות ביממה, אשה!
- באיזה מובן?

לא להאמין – תמימות!

היא יצאה מפתח הבית וניסתה לנתב את מכוניתה אל מחוץ למקום-החנייה. כל גברברי דיונגוף הזדרזו לעזור לה, להדריך אותה, להראות לה מי נבר פה. היא נראתה שברירית באותם רגעים, כליכך חסרת ישע, ממש אשה קטנה. האשה השברירית היתה גאולה כהן, מי היה מאמין. אין צורך בתירוץ כדי לראיין את גאולה כהן – אחת הנשים המפורסמות ביותר בתולדות המדינה. אין שום צורך להמתין עד שתעלה לכותרות. היא פשוט חלק בלתי-נפרד מהן. הכותרת העכשווית בעניינה היא בדבר התבט-איוויתיה בכתב ובעל-פה על „מילחמת-אחים“.

ראיתי אותה מרצה בשף-קצף את דיעותיה הידועות כליכך בערב-ראיונות. גאולה הסתערה, כהרגלה על הקהל, ירתה סיסמות, התרגשה, קצרה מחיאות-כפיים. גם עוררה הערות שוביניסטיות מהולות ברוע-לב – מסוג אותן הערות השולחות אשה למיטבח/מיטה. הבחנתי בקפידה שבה בחרה גאולה בשימלתה השחורה העדויה ריקמה, איך התאימה את סנדליה, איך חיכתה לחיוקים על הפעטה, נזקקה להיות נאהבת.

הטלוויזיה והצינומים גורמים לה עוול. במציאות היא מלאת חן. כשהיא מדברת על חייה הפרטיים – היא הופכת לביישנית, יתכן שאף מסמיקה. מכיוון שגם מי שחוטפים שיתוק מול דיעותיה הפוליטיות מכירים בכישוריה הפרלמנטריים, נראה שגאולה מנסה להדגיש דווקא את הצד שאותו טרחה להתביא במשך שנים – האשה שבה. הסך-הכל – הפוליטיקאית-האשה – כולל עוצמה של רגשות, צורך נואש להיות נאהבת, צורך עוד יותר נואש להיות צודקת, לנצח! להראות להם מי הכמה יותר! וגם תמימות.

כשמבינים את המורכבות של גאולה, אין מרימים אף גבה לנוכח הצהרה נאיבית נוסח: „אני מתה-מתה לעבור בדינגוף, להסתכל בחלונות ראווה. אבל מה קורה! האנשים מסתכלים בי במקום שאני אסתכל בנעשה שם. נורא מוזר. לפי המגע ברחוב, הייתי צריכה לקבל 100 מנדטים. למחות. אני לא מבינה מדוע זה לא מתבטא בכנסת. לאן הולכת כל האהדה הזאת!“

איוו אכזריות היתה כשרה אמנו, שהיתה מוכנה לעקור את בנה, וברביקה אמנו, שגיר-שח את בנה עשו. את מבינה? אומרים שהאשה פסיבית. זה לא נכון – אשה דווקא יוזמת. נכון שהיא עושה זאת בצורה מסוימת. לפעמים, כשאת רואה פרטים – את מפס-פסת את השלם. נשים תרוצות יותר, וחשוב מכל – הן חכמות יותר! חוץ מזה, שכן

בכל המובנים: אני רוצה להיות מהיחוד הוה. אני יכולה להיות רכה, אני יכולה להיות חמה. מותר לי לבכות, להתרגש.

● יודע לך, בודאי, שנוצר לך דימוי – אולי מעוות – שאינו סמל הנשיות.

למה? היה סקר באחד העיתונים, שבו נשאלו גברים: „באיוו אשה היית רוצה?“ אני

ליור לינדור

סיכסוך לוי-לינדאו

סיכסוך בעניין הגדרת סמכויות התגלע בין מקסים לוי, יזיר ההנהלה של מרכז השילטון המקומי לבין אלי לנדאו, יזיר המועצה. השניים רק נכנסו לתפקידיהם באחרונה, כעיקבות ניצחון הליכוד בכחירות למרכז השילטון המקומי. יש מי שאומרים שלנדאו אף שוקל לפנות לבית-הדין-המשפט ולהגיש צו-מניעה נגד הרחבת הסמכויות של יזיר ההנהלה.

קינן – לשונה בחו"ל

עמוס קינן עומד לשהות במשך שנה בארצות-הברית. הוא מתלווה לאשתו, נורית גרץ, מרצה לספרות, שהוצע לה למלא את מקומו של מרצה אחר באוניברסיטת ייל. הם לוקחים עימם גם את בתם הצעירה, אהרונה. במשך השנה ימשיך קינן לכתוב את טורו השבועי בדיעות אחרונות.

מיפעלים עוברים

לפורטוגל

בימים אלה נערכים מגעים להעברת כמה מיפעלים בארץ, הנמצאים בקשיים בעיקבות המיתון, לפורטוגל. השוק המשותף מעניק כיום מענקים גבוהים לחברות המבטות להקים שם מיפעלים, ומיפעלים רבים מבקשים ליהנות מהמענקים ומפטורים ארוכי-טווח במיסוי.

מי שומר על המוסיאון?

חברת „השמירה“, שעסקה בעבודות שמירה במוסיאון תל-אביב, הפסיקה את השמירה החל מיום הראשון השבוע. הסיבה, החברה לא קיבלה תמורה כספית עבור שרותיה. את השמירה מבצעים עתה העובדים. במוסיאון נמצאים נכסים במאות מיליוני דולרים.

מזור – מירדנה לזוהר

גברי מזור, שנפרד באחרונה מירדנה ארזו לאחר שבע שנים של עבודה משותפת, יצטרף כשותף למועדון בבעלות מיכיל פלד ועוד שני שותפים סמויים. המועדון ישמש כבית לזמרת ריבקה זוהר, שתופיע שם מדי ערב. מזור ינהל את הצד האמנותי.

בלטמן חוזר לספסל

סרקליט-המדינה לשעבר, יונה בלממן, שפרש משרות-המדינה ועבר לאוניברסיטה העברית, יחזור לספסל, כדי להדפיס בעירעור על מפקהדין של גיין איוואן דימאניק. הוא יעמוד בראש צוות-התיכנה.

שפס בורח מאחריות

מרק שפס, מנהל מוסיאון תל-אביב, לא טרח להופיע לעצרת-מחאה של עובדי המוסיאון, שהתקיימה ביום הראשון ב„בית-לשון“ בתל-אביב. הוא העריף להיות נוכח בקונצרט בפילהרמונית, ולאחריו השתתף במסיכה שנערכה במלון הילטון.

דובר חדש לתיירות

הדובר החדש של משרד-התיירות הוא בני מרום, ששימש יותר מ-10 שנים כתב תיירות ותעושה ברשות השידור. מרום (42) עסק בשנה וחצי האחרונות ביוס-ציבור בתחום התיירות, והוא ישמש גם כיועץ שרה-תיירות לענייני תיקשורת וגם כדובר. מרום מחליף את רבורה גנני, שיוצאת למיאמי.

מחנה לוי אוסף רסיסים

מחנה לוי מאחר את הרסיסים שנפוצו לכל עבר, לאחר מותו של מיכה רייסר. כעבורת-ימלים החוזר מרבית החברים לפעילות, וביום השני האחרון ערך דויד אפל כנס רב-משתתפים בביתו למקורבי השר.